

ספר

זבל משובח!

לקרוא דחוף!

את הספר של גייל גריין שמים כחוליים, אין סוכריות, שיצא בהוצאת סיפרי ארז, ועולה — מה לעשות — חמש מאות פונט. עברתי יום אחד ברחוב, בוחנת בשיי וויין-נפש חלון-ראווה של ספרים. לא מצאתי כלום. כשיש בבית ערימת ספרים, שחיי לא חיים אם לא אגמור לקרוא או תם, הרי ש"לא למצוא כלום" זו עובדת חיים מרגיעה. תחושת המושלמות המזוייפת של כל אוצרות סיפרייתי, לא הועמי דה בזאת הפעם בתוך שום סכנה.

עברתי משם בדיוק עשרה צעדים, עד שחזרתי דחוף מאן אריקה ג'ונג. אני לא מחזיקה מעמד נגד עטיפות פורנוגרפיות, שגשגים חתומות עליהן, למרות ששישה ספריים חכמים מחכים כבר בתור.

או למי שנסע לה הבעל למילואים, או יותר גרוע, הוא-לא, למי שהחיים הפכו פתאום סימפונייה באפור, למי שזקוקה דחוף לחומר סיפורתי חפוף, קל לעיכול, אך לא מרגיז בשכל בגלל תפירה גסה — לקרוא-לקרוא דחוף.

עד היום לא הבנתי מה פירוש השם, אבל את התמונה על הכריכה הבנתי היכף ומיד. זה ספר שכתוב באופן רב-עמדותי כם, ולמרות הכל, קוראים אותו בדהרה שוטפת. ההתחלה קצת לא ברורה — נא לא לזרוק את העניין, ולא להתיימש. לי מתמידים בעם, נכוננו הפרטים.

זו אודיסאה אירוטית, שלמירב הבנתי, לא כליכך תעניין את הגברים, כיוון ש- בין זיון מתועד בדקדקנות (כמעט יותר טוב מד"ר דייוויד רובן) למישנהו, ישנם קיטעי קישור רגישים של הרגשות, מחשבות, ראיית-עולם, שרק נשים, מה לעי שות, הן באותו הראש.

מי שהקציצות לצוהריים נשרפות לה, והטף עומד לנחות בכל דקה על הראש, שתתחיל לקרוא מעמוד 131, שם מתחיל הרוק הכבד, השאר, זו מוסיקה קלה. גייל גריין, הכותבת, היא עיתונאית, חבי

חודש אצל חברות. שם אין פיפיקאקי ארוחות, ואמא את מוכרחה לבוא כי יש לי לכתוב מדור.

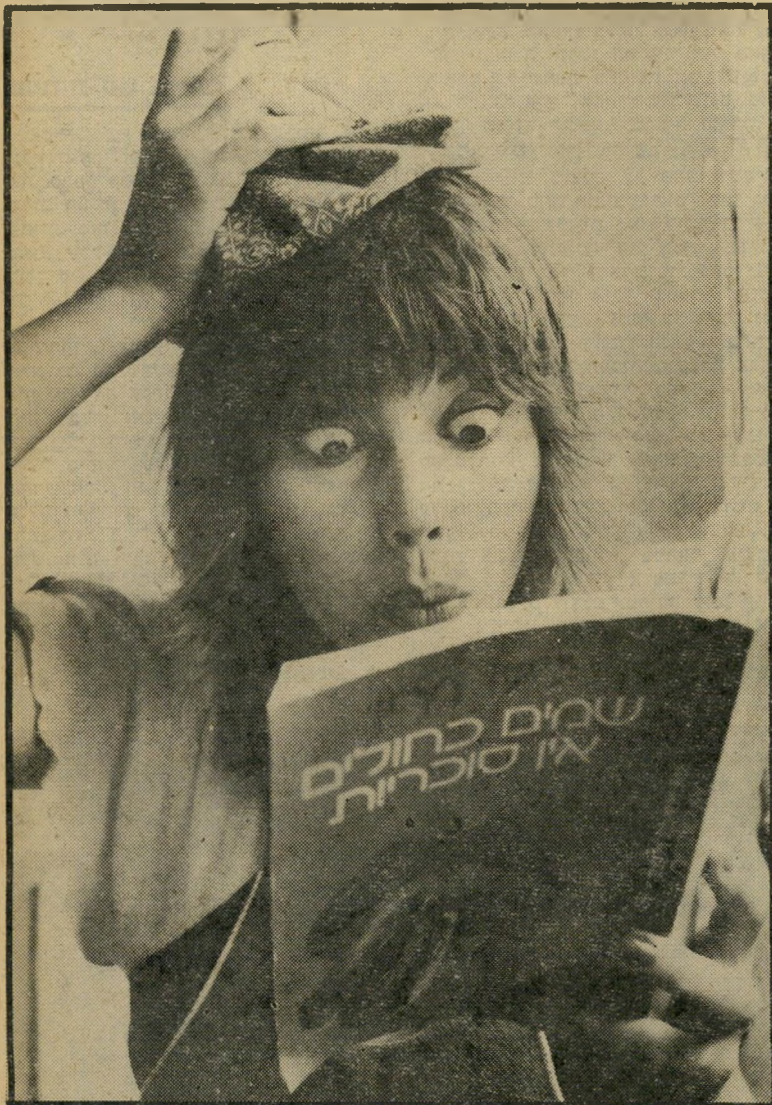
וזה רק התחלה. עצבי החזקים המפורי סמים, החלו מפקששים. אחרי הכל, שנה וחצי אני כבר לא ישנה בלילות, כי אני יותר טובה מבעלי בלעקור לי את המוח מהמקום בכדי לקום, ולבדוק למה-דנהי בוכה. שלא תחשבו, הוא אמנם מקפיד להתעורר תמיד איתי, ולגנוח בלי הכרה "תעזבי-אני-אקום", אך קולו רווי יסורי הקרבה חמורים שכאלה, עד כי רק אדם אכזר, בלי לב, יאות לקבלם.

לקטנה צומחות שנייים טוחנות. היא נרגזת, לא רוצה לאכול, ולא יכולה לישון. לא יכולה לישון זה סעיף חמור, כיוון שפעם יכולתי לפחות לממש את חרותי בחמש הדקות היומיות שבהן הטיל-דיגמיט הפעיל שלי היה ישן. וזה עוד לא הכל. חוץ מזה הבית היה הפוך. חוץ מזה עם האיש הפרטי, מאהב חלומתי שלו נישאתי, מצאתי לפתע, שכבר חור דש, בגלל צוק העיתים, אני מנהלת ניי שואים טלפוניים, עם אהבה בטעם שימור רים. אלוהים פיזר לי את המן צפוף מדי. בקיצור, לא חכיתי שהעניינים ירדדו לת"ו. למורת נסיון, אני צורחת כעת ישר באל"ף. אבל אני תמיד מתפרעת באופן מסודר.

לקחתי את בתי יחידתי אשר אהבתי, כי סדר זה סדר, שתלתי אותה אצל הרי אבא בידים. והתחלתי להשתגע. מה זה להשתגע, תענוגות הגנש. עם אש מהנחתי ריים וקצף בפה. חינוכי לא חינוכי, זאת האמא היחידה שיש לדנה. זה מה שיש, ואלה החיים. רתחת-רתחת-רתחת, גמרי תי להרצות, התיישבתי על ראש ערימת הובל, ופתחתי עיתון באופן הפגנתי. זה מיספר הזה תמיד חזק מאוד. הוא מסביר מיד, למעלה מכל ספק, מה הן תוכניותי כשרואם בווערה, כיוון שאני כבר לא בר מישחק.

במיקרים קשים כאלה, האיש שלי תמיד שובר את שביתת פועלי הניקיון עם ביי-שולים שהוא ממציא ומגיש ברוב טקט. הוא הניח את דנה לרגע על הריצפה, ופנה למיטתה, לשמח את נפשי עם אות דחוף של אהבה.

ואז, בשניה אחת, קרה הלא יאמן. הי שכר חזר לי לאיוון, על מכה. הקטנה שלי, הצ'פצ'לה בת השנה וארבעה חודשיים, שאצלי היא בחזקת יעד להשקעות, בלי ציפיות החור, נגששה אלי בעדינות בעדינות, ובהמון רוך ופיוס, כמו שאני עושה לה, טפחה עם יד קטנטנה על זרו עי. די אמא — אמרה באהבה. די אמא.

כך קוראים את העניין
ספר חס

מצויין בסוגו. "סוגו" — זה סקס פרוע רבותי. שלא יהיה לכם ספק. עטוף אמנם באיטלטל שיחרור נשים דקה, אבל שמח שם בכל האותיות.

רת מערכת הניו-יורק מגזין, ומבקרת הרי מיסעות של שבועון זה. הקוסמופוליטן כתב על זה: "אפקטיבי, מלא הומור, קריא באופן בלתי-ירגיל, ספר

בריאות כינים של יוקרה

באופן חגיגי, בכדי להוריד מהשיער את הביצים המתות, פיצס. חכו. יש המשך. מורחים על השיער הרטוב את קרם הרי לורקטן הזה ומסרקים. כאשר מורחים את המישהה על השיער רטוב, העסק לא מדביק בשום אופן את השיער בשומניות אחר-כך, והתסרוקת יוצאת כרגיל. לא חור פפים יומיים.

אחר-כך חוזרים על הסיפור עם השמפו. מרחימים את כל הציפיות והסדינים, ורי עורכים את מיסדר השמפו הזה גם לתינוק החף ממשע שבמישפחה. גם לסבתא. גם לאמא הגיברת-מיגונדרת.

אחר-כך כותבים מיכתב יפה למישרד-החינוך. מה בנוגע לעניין. אולי יום הדברה ארצי או משהו כזה. באופן מאורגן. יש גבול ופרק זמן של הסתגלות לכל תרופה. וכמה זמן אתם חושבים ימותו הכינים מסחם שמפו?

TOUCH WOOD

שני זקנים מחממים את העצמות שלהם על ספסל.
"כבר עשרים שנה אני אימפוטנט",
אומר האחד.
"מה אתה אומר!" מתפלא חברו.
"אני" הוא מודיע בשימחה, "תאץ-ווד, רק חמש עשרה".

לפי החוק, ושכל חריג לא חוקי במדינה מיד הופך לנורמה חברתית מקובלת, אני חוששת שהכינים עומדות, לפי תפוצתן, לקבל תעודה עם רישיון. מגפת הכינמת, שעשו עליה רעש כה רב, לא פסקה עדיין, אם זה מעניין משהו.

ילדים של סוכר ושמנת בווליות הכי יוקרתיות מתגרדים במרץ רב, כמו בני העניים. הבעיה חמורה שבעתיים כיוון ש- אחרי טיפול נמרץ הילד חוזר לבית-הספר ונדבק מחדש. זה בלגאן נורא. כשמגלים את מירבץ הביצים בראש הילד, כל הרי מישפחה צריכה טיפול, אחרת לא שווה שום דבר כל סיפור ההדברה.

ואם כעת הקורא האינטלגנטי שלי נכנס ללחץ, זה טוב מאוד. שיירוך לראש הרי קטינה הפרטי, ויחטט לו בין פיסוק קור צות שיער. ביצי הכינים נדאות כמו פסיק לבן זעירי, כמו נקודה שמתחו אותה מעט. זה יושב על גוף השערה, ולא יורד בקלות כמו קשקשים. צריך להפעיל על זה מעט כוח בכדי שיירד. אפשר גם לגשת לשולחן-זכוכית או מישטח שחור ולנער את הרעמה מעליו. כל קשקש שיש לו מעט גוף ונפח, לא קוראים לו קשקש. קוראים לו ביצת-כינה.

השלב הבא זה לרוץ לבית-המרקחת ולקנות דחוף שמפו ביצים וקרם לורקטן. עם השמפו הזה חופפים פעמיים, לפי ההוראות, עם ההשהיה של חמש דקות קצף בכל נאגלה, ושוטפים.

אחר-כך על שיעור רטוב מסרקים עם מסרק סבתא צפוף אימים, שגם אותו קונים

